

gjørelse, vilde være for haardt, om man negtede ham Pension. Naar man sammenligner ham med andre Embedsmænd, som have gjort sig skyldige i Forhold, som dog vare mere baade moralsk og retlig graverende end hans Forhold, saa forekommer det mig ikke berettiget, ikke ligeligt, ikke billigt at negte ham Pension. Men den Mening har ikke været delt af Flertallet i Udvalget, og jeg vil tilføie, jeg kan saa overmaade godt forstaa det, og jeg gaar aldeles ikke i Dette med Nogen, fordi de have en anden Opfattelse deraf, og fordi de i de Dplysninger, som ere fremkomne ved de nye Underfølgelser, se noget Mere, end jeg fra en ren juridisk Betragtning har kunnet se deri. Naar nu Sagen stod saaledes, at jeg ikke saae nogen Udvei til at gjenneføre en nedsat Pension for Dr. Møller, medens derimod Udvalgets Medlemmer vare villige til at tilstaa ham et lignende Beløb som Understøttelse, saa maatte det for mig staa som det Rigtige at slutte mig til den Bei, ad hvilken der jo for den Paagjældende vil opnaas væsentlig det Samme, — forudsat, at det overhovedet maatte anses for at stemme med den gjældende Ret og Pensionslovens Bestemmelser. Dette maatte nu hero paa to Ting, for det Første, om det kan antages, at den lovgivende Magt i et Tilfælde som dette, der kommer ind under Pensionslovens § 8, overhovedet er berettiget til at negte enhver Pension, eller om det, som Nogle paastaa, er Pligt for Lovgivningsmagten at tilstaa nogen Pension i dette Tilfælde, og for det Andet maatte det Spørgsmaal, — hvis nu dette besvaredes benegtende — gjøres, om der ikke i alt Fald maatte gives en udtrykkelig Bestemmelse for, at den Paagjældende ingen Pension skulde have. Hvad det første Spørgsmaal angaar, da er det jo vel bekendt, at der af flere særdeles dygtige Jurister er blevet opstillet den Paastand, at det ikke i et Tilfælde som dette ligger til den lovgivende Magt at negte al Pension, men at den kun kan ned sætte Pensionen, og det kan heller ikke negtes, at denne Anskuelse ved første Diekast har nogen Hjemmel for sig i disse Ord, at, hvis Embedsmanden gjør sig skyldig i saadant Forhold, som er omtalt, „bestemmes hans Pension ved Lov“. Da der jo her ikke staar, at

Spørgsmaalet om hans Pension, eller hans Pensionsberettigelse, afgjøres ved Lov, ligger der jo ganske vist nærmest i de Ord, at det er Pensionens Størrelse, der skal bestemmes ved Lov, saa at der altsaa maatte gives ham nogen Pension. Skjøndt nu, dette saaledes ved en ren Ordfortolkning kunde synes at ligge nærmest, er det dog min bestemte Mening, at der ikke kan gives denne Fortolkning. Medhold; derfor lider den af en altfor stor indre Urimelighed. Foruden meget Andet, der kan siges imod den, gjør der sig navnlig den Hovedbetragtning gjældende, at det er fuldkommen urimeligt at antage, at Pensionsloven skulde have opstillet det som en Fordring til den lovgivende Magt, at den altid skulde bevilge nogen Pension, uden at der var bestemt et Minimum, som i ethvert Tilfælde maatte tilkomme den Paagjældende, og uden at der var aabnet nogen som helst Bei til, naar de forskellige Bestanddele af den lovgivende Magt vare af ulige Mening om, hvor stort et Beløb der tilkommer den Paagjældende, at der da kunde træffes nogen Afgjørelse mellem disse forskellige Meninger. Den Omstændighed, at der i saadanne Tilfælde ikke er nogen som helst Bei, ad hvilken en bestemt Afgjørelse kan træffes, viser tydeligt, at det ikke kan have været Meningen at sige dette, at nogen Pension skal han have. Alt Loven skulde opstille en saadan Ret til en abstrakt Pension, uden at der er nogen som helst konkret Størrelse af Pension, hvorpaa den Paagjældende skulde have Krav, er dog aldeles urimeligt at antage. I disse Ord: „bestemmes hans Pension ved Lov“ ligger ganske vist noget Mere end i de tilsvarende Ord i de Forslag til en ny Pensionslov, som i de senere Aar have foreligget os; i disse hedder det nemlig: „kan han kun ved særlig Lov opnaa Pension“; thi efter hine Ord vil det, saavidt jeg skjønner, være en Pligt for Regjeringen at bringe det til Afgjørelse af den lovgivende Magt, om han skal have Pension, og hvilken Pension han skal have; men Videre ligger der efter min Mening ikke i disse Ord. Jeg kan altsaa ikke se rettere, end at det er berettiget at negte Pension i Tilfælde, hvor den Paagjældende falder ind under denne Bestemmelse; men man kan saa